

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **V. M.**, zastoupený JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M, advokátem se sídlem Rumunská 22/28, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad štolou 3, Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2014, č. j. 45 Az 5/2014 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Maroši Matiaškovi, LL.M. **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 3400 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh dosavadního řízení

Žalobce podal dne 14. 11. 2013 žádost o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti uvedl, že je státním občanem Ukrajiny, ukrajinské národnosti, pravoslavného vyznání. On sám ani nikdo z jeho rodiny nebyli členy žádné politické strany, hnutí či jiné organizace. Je rozvedený, na území ČR nepočítá s pomocí žádných příbuzných či známých, jeho rodiče již zemřeli. Žadatel je vyučený, na Ukrajině a později v ČR vykonával dělnické práce na stavbách. Svoji vlast opustil na jaře roku 1997 a jako důvod svého odjezdu z vlasti uvedl, že na Ukrajině není nikdo, s kým by žil. Jako další důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že na Ukrajině nenajde práci a nemá se kam vrátit. Na Ukrajině již nikoho nemá, většinu svých známých má v ČR. V roce 2003 žádal v ČR o mezinárodní ochranu, jeho žádost však byla zamítnuta. Žadatel se domnívá, že v případě návratu na Ukrajinu nepřezijí. Nesežene práci a nemá se tam kam vrátit. Svůj zdravotní stav označil za dobrý.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 1. 2014, č. j. OAM-288/LE-BE03-K07-2013, (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce nevedl žádné skutečnosti, které by bylo možné podřadit pod důvody pro udělení azylu taxativně vyjmenované v § 12 zákona o azylu, ani nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Praze, který rozhodnutím ze dne 15. 7. 2014, č. j. 45 Az 5/2014 – 34, předmětnou žalobu zamítl, neboť žalobní námitky neshledal důvodné a v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti.

V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud konstatoval, že žalobní námitka směřovala pouze do problematiky hrozby vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Z napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný na základě jím shromážděných informačních zdrojů a zpravodajství ČTK konstatoval, že v zemi původu žadatele neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Jelikož však dle krajského soudu nelze vyloučit, že stěžovatel v rozhodné době nedisponoval aktuálními informacemi o dění na Ukrajině (v relevantní době byl zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců), soud bezpečnostní situaci na Ukrajině hodnotil. Od konce listopadu 2013 v návaznosti na zastavení přípravy podpisu asociační dohody s EU probíhaly v Kyjevě demonstrace na podporu proevropského směřování Ukrajiny. Ty později (zhruba od poloviny ledna 2014) přerostly v násilné konflikty demonstrantů s policií a přinesly i oběti na lidských životech. Jelikož k násilným střetům došlo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí (vydáno dne 9. 1. 2014), nelze pozdějšími informacemi zpochybnit závěr žalovaného, že v zemi původu žadatele neprobíhá (rozuměj ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí) takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Při obecné známosti aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině pak krajský soud hodnotil, zda jsou dány důvody pro neaplikování ustanovení § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy zda má soud přihlížet i ke skutečnostem relevantním pro možné udělení doplňkové ochrany, které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. V této souvislosti krajský soud uzavřel, že jelikož stěžovatel není omezen na své svobodě (ze zajištění v zařízení pro zajištění cizinců byl již propuštěn a dle informace z databáze žalovaného plyne, že se zdržuje na adrese Severní 71, Plzeň), nic mu nebrání v tom, aby neprodleně poté, co obdrží rozsudek krajského soudu, učinil u příslušného útvaru cizinecké policie nebo v přijímacím středisku prohlášení o mezinárodní ochraně. Pokud stěžovatel podá novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou bude opírat o změnu bezpečnostní situace v zemi původu, která vyšla najevo v řízení před krajským soudem, bude žalovaný povinen posoudit tuto žádost jako přípustnou minimálně v rozsahu takového tvrzení, a to právě z důvodu existence mezinárodního závazku *non-refoulement*, který musí být respektován.

II. Obsah kasační stížnosti

Rozsudek krajského soudu žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl včasnou kasační stížností z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a dále z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy pro nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

K otázce přijatelnosti stěžovatel uvádí, že kasační stížnost přesahuje jeho vlastní zájem z důvodu širší problematiké praxe správních soudů v otázce zamítání žalob uvádějících jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany bezpečnostní situaci na Ukrajině s tím, že jsou žalobci odkazováni na možnost podání nové žádosti o mezinárodní ochranu, ve které se aktuální události na Ukrajině posoudí v novém řízení. Stěžovatel v této souvislosti poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně prolomení zásady uvedené v § 75 s. ř. s., a to rozhodnutí ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131, dle kterého *„krajský soud je povinen se odchýlit od § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlížet i ke skutečnostem relevantním z hlediska mezinárodní ochrany, které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tehdy, pokud by v daném případě neshledal dostatečné záruky*

pokračování

ke tomu, že budou tyto nové skutečnosti posouzeny v novém správním řízení k tomu příslušným správním orgánem z hlediska respektování zásady non-refoulement, a že bude mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k jeho navrácení do země původu. Tuto otázku je třeba posuzovat vždy individuálně, tedy vzhledem ke konkrétní situaci daného žadatele o mezinárodní ochranu“. Dle stěžovatele jsou uvedené podmínky v jeho případě splněny, protože nejsou dány dostatečné záruky k tomu, že správní orgán bude skutečně respektovat zásadu *non-refoulement*, a zároveň, že stěžovatel bude mít možnost dosáhnout soudního přezkoumání dříve, než bude navrácen do země původu.

Stěžovatel navíc praxi krajských soudů, odkazující žadatele o mezinárodní ochranu z Ukrajiny, kteří žádost podali před eskalací bezpečnostní situace v zemi, na možnost podání nové žádosti o mezinárodní ochranu, považuje za rozpornou s principem procesní ekonomie. Nová žádost je spojena s dočasným omezením svobody, povinností znovu absolvovat zdravotní prohlídku, identifikační úkony, azylový pohovor a další úkony správního řízení, které představují zbytečnou zátěž pro stěžovatele i pro dotčené správní orgány. Reálně také hrozí, že úkony budou prováděny již čistě formalisticky, protože žadatel bude mít s největší pravděpodobností prostě stejný příběh.

Stěžovatel v kasační stížnosti vyjadřuje přesvědčení, že podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu splňuje a upozorňuje na to, že původcem vážné újmy podle § 2 odst. 9 zákona o azylu může být i soukromá osoba, v daném případě např. proruští separatisté, pokud lze prokázat, že stát není schopen či ochoten odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před vážnou újmou. Stěžovatel odkazuje na současnou bezpečnostní situaci na Ukrajině a podotýká, že mu v případě návratu hrozí vážné ohrožení života z důvodu svévolného násilí v situacích vnitřního či mezinárodního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. V této souvislosti stěžovatel připomíná rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82, ve kterém Nejvyšší správní soud definoval test „reálného nebezpečí“. K doložení aktuální situace na Ukrajině stěžovatel odkazuje na četné zprávy zahraničních médií a informace poskytované například Ministerstvem zahraničních věcí Velké Británie či USA, které svědčí o nepředvídatelné situaci v regionu. Správní orgán ve svém rozhodnutí nevěnoval pozornost tomu, že se situace na Ukrajině musí posoudit komplexně, a že informace z určitého data nemusí korespondovat s aktuální situací. Správní orgán se aktuální bezpečnostní situací nezabýval vůbec. Současně došlo k dalšímu vývoji v zemi původu stěžovatele, který může odůvodňovat udělení doplňkové ochrany. Krajský soud se aktuální bezpečnostní situací zabýval jen povrchně a odkázal stěžovatele na případnou další žádost o mezinárodní ochranu. Uvedený postup stěžovatel vnímá jako příliš formalistický.

V kasační stížnosti stěžovatel také poukazuje na fakt, že v případě návratu do země původu bude podroben nucenému odvodu na základě všeobecné branné povinnosti a bude nucen se proti své vůli zapojit do ozbrojeného násilí na východě Ukrajiny. V případě nedobrovolného odvodu tak stěžovateli hrozí nebezpečí vážné újmy na zdraví a smrti. Stěžovatel se ozbrojeného konfliktu účastnit nechce, je to proti jeho přesvědčení a bojí se o svůj život.

Dle stěžovatele je na jeho situaci přílehlavý případ (nekonkretizovaného) rozhodnutí švédského Odvolacího soudu pro migraci, který měl ve stěžejní části svého rozhodnutí vyjádřit názor, že okolnosti ozbrojeného konfliktu v zemi původu je nutno posuzovat nikoliv k datu podání žádosti, nýbrž k datu rozhodnutí.

Situace, které Ukrajina v současné době čelí, je podle stěžovatele bezprecedentní, neboť boje svou intenzitou dosahují již hranic občanské války. Návrat stěžovatele do země by tak nepřímo mohl ovlivnit i jeho život. I s ohledem na další důvody uvedené již v žalobě považuje stěžovatel udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu za adekvátní.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy.

Základní zásadou řízení o udělení mezinárodní ochrany je povinnost tvrzení, která vážne na žadateli o udělení mezinárodní ochrany. Pokud žadatel svojí část důkazního břemene neunes a nedostojí své povinnosti tvrzení, je nutno mu takovou skutečnost přičítat k tíži. Stěžovatel se v průběhu celého správního řízení nijak nevyjadřoval k bezpečnostní situaci na Ukrajině, netvrdil, že by se svého návratu do vlasti z důvodu probíhajících nepokojů obával, ani že by se jej probíhající nepokoje osobně dotýkaly.

Stěžovatel neuvádí, z jakých důvodů dospěl k závěru, že v jeho případě nejsou dány záruky, že správní orgán bude v případném dalším řízení respektovat zásadu *non-refoulement* a stěžovatel bude mít současně možnost soudního přezkoumání dříve, než bude navrácen do země původu. Krajský soud v Praze se touto situací zabýval, argumentoval příslušnou judikaturou a uzavřel, že vzhledem k tomu, že stěžovatel není nijak omezován na svobodě, nic mu nebrání v tom, aby podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, kterou se následně bude správní orgán povinen zabývat minimálně v rozsahu nových tvrzení stran situace na Ukrajině a zásady *non-refoulement*. Správní orgán se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že v daném případě nejsou dány důvody pro neaplikaci § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť je zřejmé, že stěžovateli bude umožněno podat novou žádost o mezinárodní ochranu, jak požaduje judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek NSS ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131). Správnímu orgánu nelze přičítat k tíži, že se ve svém rozhodnutí nevypořádal se skutečnostmi, které v době jeho rozhodování ještě nenastaly, a též nelze pouze z důvodu procesní ekonomie prolomit aplikaci § 75 odst. 1 s. ř. s. Správnímu orgánu není jasné, z jakého důvodu se stěžovatel domnívá, že správní orgán postupoval odlišně ve vztahu k tvrzení, že okolnosti ozbrojeného konfliktu v zemi původu stěžovatele se musí posuzovat nikoliv k datu podání žádosti, nýbrž k datu rozhodnutí. Stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu dne 14. 11. 2013, napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 9. 1. 2014, k tomuto datu také správní orgán situaci v zemi původu stěžovatele posuzoval. K výraznějším změnám v situaci v zemi původu stěžovatele došlo až následně, správní orgán tedy nemohl tento pozdější vývoj do svého rozhodování objektivně zahrnout.

Žalovaný trvá na svém závěru, že v případě návratu stěžovatele do země původu mu nehrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Stěžovatel ostatně ani v průběhu správního řízení netvrdil, že by byl snad v zemi původu pronásledován, či že by se obával hrozící vážné újmy v případě svého návratu na Ukrajinu, pouze uvedl svou obavu, že by nesehnal práci a byl by vystaven nebezpečí hladovění. Ke změně vnitropolitické a bezpečnostní situace na Ukrajině objektivně došlo až po datu vydání napadeného rozhodnutí a správní orgán se touto skutečností tedy nemohl zabývat.

K argumentaci stěžovatele, že by v případě svého návratu do vlasti mohl být povolán k obraně vlasti v rámci mobilizace, žalovaný uvádí, že vzhledem k věku stěžovatele by mu nehrozilo nasazení do případných přímých bojů, stěžovatel navíc pochází z oblasti Chustu, tedy západní a zcela klidné oblasti, která je od nestabilní oblasti vzdálena více než 1000 km. Nehledě k výše uvedeným skutečnostem je povinnost výkonu vojenské služby a obrany státu regulérním ústavním požadavkem státu, který nelze považovat za azylově relevantní důvod.

pokračování

Dle žalovaného tak s ohledem na výše uvedené kasační stížnost nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Žalovaný proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, případně ji pro její nedůvodnost zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Poté se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s., tedy zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle výše citovaného ustanovení jako nepřijatelná odmítnuta.

Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci v kasační stížnosti relevantní argumenty svědčící pro její přijatelnost neshledal.

Kasační námitky stěžovatele se netýkají právních otázek, které dosud nebyly vůbec, či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Nejvyšší správní soud v posuzované věci také neseznal, že je na místě změnit výklad určité právní otázky a neshledal ani zásadní pochybení v napadeném rozhodnutí krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

Stěžovatel jako důvod přijatelnosti své kasační stížnosti uvádí pouze zcela obecné tvrzení, že v jeho případě nejsou dány dostatečné záruky k tomu, že správní orgán bude respektovat zásadu *non-refoulement* a současně, že bude mít možnost dosáhnout soudního přezkoumání dříve, než bude navrácen do země původu. Stěžovatel ve svém podání nijak nereaguje na závěry krajského soudu, že není nijak omezován na svobodě a nic mu nebrání v tom, aby neprodleně po obdržení rozsudku krajského soudu učinil prohlášení o mezinárodní ochraně, kterou se následně bude správní orgán povinen zabývat minimálně v rozsahu nových tvrzení stran změny bezpečnostní situace na Ukrajině a zásady *non-refoulement*. Nejvyšší správní soud se k obecně vznesené argumentaci může vyjádřit také pouze v obecné rovině, kdy dle jeho názoru krajský soud v napadeném rozhodnutí nepochybil, pokud dospěl k závěru, že v posuzovaném případě má stěžovatel dostatečné záruky, že změna bezpečnostní situace na Ukrajině jako nová skutečnost bude posouzena v rámci nového správního řízení a prolomení zásady stanovené v ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. není na místě. Stěžovatel totiž může podat opakovanou žádost, která bude splňovat podmínku přípustnosti podle § 10a písm. e) zákona o azylu, pokud v ní uvede nové skutečnosti spočívající v aktuální bezpečnostní situaci v zemi původu. Případně

nové rozhodnutí o takové žádosti by pak podléhalo soudnímu přezkumu (srov. např. usnesení NSS ze dne 18. 3. 2014, č. j. 2 Azs 19/2013 – 32 a ze dne 19. 6. 2014, č. j. 1 Azs 59/2014 - 23).

Nejvyšší správní soud se tak ztotožnil s názorem krajského soudu, že v daném případě nejsou dány důvody pro neaplikaci § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť je zřejmé, že stěžovateli bude umožněno podat novou žádost o mezinárodní ochranu, jak požaduje judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek NSS ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131).

Také další kasační argumentace stěžovatele se vztahuje k současné bezpečnostní situaci na Ukrajině a stěžovatel se domnívá, že uvedený důvod pro poskytnutí doplňkové ochrany by měl být vyřešen již v rámci tohoto řízení, nikoliv až v novém správním řízení.

Zdejší soud v této souvislosti poznamenává, že pokud by se krajský soud zabýval uvedenou námitkou stěžovatele, prolomil by zásadu stanovenou v ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., podle kterého „*při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*“. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že soud je povinen tento princip prolomit a přihlídnout i k tvrzeným skutečnostem, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu tehdy, pokud by bylo možné se o těchto skutečnostech domnívat, že mohly být relevantní pro možné udělení azylu podle § 12 zákona o azylu nebo doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. To ovšem platí za předpokladu, že soud neshledá dostatečné záruky, že tyto nové skutečnosti budou dodatečně posouzeny v novém správním řízení k tomu příslušným správním orgánem z hlediska respektování zásady *non-refoulement* a že bude mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k jeho navrácení do země původu. Soud se naopak nebude zabývat novými skutečnostmi za situace, kdy bude vzhledem ke konkrétním okolnostem věci zcela zřejmé, že žadatel bude mít možnost podat novou žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu § 3 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 2 zákona o azylu a že tato nová žádost bude přípustná dle § 10a tohoto zákona (viz např. rozsudek NSS ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131). Prolomit aplikaci § 75 odst. 1 s. ř. s. pouze z důvodu procesní ekonomie nelze. Žaloba na ochranu proti rozhodnutí správního orgánu je založena na principu kasačním a na principu subsidiarity soudní ochrany vůči působení veřejné správy, proto soud při přezkoumávání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Současně lze poznamenat, že i v případě nepodání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany by nemohlo dojít k případnému správnímu vyhoštění stěžovatele za situace, kdy by jeho vycestování nebylo vzhledem k bezpečnostní situaci na Ukrajině možné (viz § 120a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, podle něhož si musí policie před provedením správního vyhoštění cizince vyžádat stanovisko Ministerstva vnitra, zda je vycestování cizince možné).

Krajský soud tak postupoval v souladu s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu, pokud dospěl k závěru, že otázku, zda stěžovatel splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany z důvodu aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině, má správní orgán projednat až v případném novém správním řízení.

K argumentaci stěžovatele směřující proti pochybením správního orgánu Nejvyšší správní soud uvádí, že v řízení o kasační stížnosti může přezkoumávat jen postup a právní závěry vyjádřené krajským soudem v předcházejícím řízení. Správnímu orgánu však nelze přičítat k tíži, že se ve svém rozhodnutí nevypořádal se skutečnostmi, které v době jeho rozhodování ještě nenastaly.

Stěžovatelem nyní nově tvrzené důvody ohledně hrozby nebezpečí vážné újmy na zdraví a smrti z důvodu nedobrovolného odvodu stěžovatele na základě všeobecné branné povinnosti

pokračování

a nuceného zapojení stěžovatele do ozbrojeného násilí na východě Ukrajiny proti jeho vůli souvisejí se změnou bezpečnostní situace na Ukrajině. S ohledem na vše již výše uvedené může stěžovatel v daném případě podat opakovanou žádost, která bude splňovat podmínku přípustnosti podle § 10a písm. e) zákona o azylu, pokud v ní uvede nové skutečnosti spočívající ve změně bezpečnostní situace v zemi původu a tyto nové skutečnosti budou posouzeny v rámci nového správního řízení.

Závěrem Nejvyšší správní soud považuje za vhodné ještě uvést, že otázka, zda okolnosti ozbrojeného konfliktu v zemi původu je nutno posuzovat k datu rozhodnutí a nikoliv k datu podání žádosti, nebyla a není v řízení sporná.

V. Závěr

S ohledem na vše výše uvedené Nejvyšší správní soud důvod pro přijetí kasační stížnosti k jejímu věcnému projednání neshledal, když kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. kasační stížnost shledal nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ustanovil stěžovateli k jeho žádosti usnesením ze dne 17. 2. 2014, č. j. 45 Az 5/2014 - 14, zástupce, a to advokáta JUDr. Maroše Matiaška, LL.M., jehož zastupování trvá i v řízení o kasační stížnosti. Dle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování stát. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci přiznal odměnu za jeden úkon právní služby – sepsání kasační stížnosti ze dne 29. 7. 2014 ve výši 3100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 položkou 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů], a dále náhradu hotových výdajů – režijní paušál ve výši 1 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 uvedené vyhlášky. Nejvyšší správní soud tedy zástupci stěžovatele celkem přiznal odměnu za zastupování a hotové výdaje ve výši 3400 Kč. Vzhledem k tomu, že ze spisu nevyplývá, že by zástupce byl plátcem daně z přidané hodnoty, nepřistoupil Nejvyšší správní soud ke zvýšení jeho nároku o částku odpovídající této dani. Zástupci stěžovatele bude tedy vyplacena celková částka ve výši 3400 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. listopadu 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu